

היליון מס' 1752 * כ"ט תמוז תשס"א * 20 ביולי 2001

איך בונים סירה?

"אוספים אנשים ונוטעים בהם את האהבה והכמיהה לים הגדול, הרחב והאין סופי, ולא אוספים אנשים ואומרים להם לאסוף עצים, להכין תכנית ולבנות ספינה".

אנטון דה סנט.

דבר המערכת

מספרים על רב זקן אחד שנפטר, משעלטה נשמתו השמימה, ביקש מהמלאך שעמד בשער, להראות לו את גן-העדן והגיהנום, רצה להבין סופסוף, את ההבדל שביניהם. הוביל המלאך את הרב לחדר, שבמרכז עומד שולחן עגול ענק, סביב נראו יושבים אנשים, מורעבים, מנוכרים ונואשים. במרכז השולחן מונחת היתה קדירה ענקית של תבשיל בשר, שניחוחו היה מדהים ומזיל ריר ממש. כל אחד מהמסובים לשולחן החזיק כף בעלת ידית מאוד ארוכה.

הרב התקשה להבין. ופנה אל המלאך ושאל: "למה האנשים האלה אינם מרוצים? הם נראים כל כל כועסים ומרים, והלאו סיר הבשר מולם כדי לאכול ממנו". - "שים לב", השיב המלאך, "הכפות הן ארוכות מזרועותיהם של האנשים המבקשים לסעוד, האנשים יכולים להגיע אל הסיר, אך לא יוכלו להגיש את האוכל אל פיהם". הבין הרב שהסבל אכן רב הוא באמת, שם בגיהנום. "עכשיו אראה לך את גן העדן" אמר המלאך. והם נכנסו לחדר אחר, זהה בצורתו לחדר הראשון. אותו שולחן עגול, אותו סיר עם אותו תבשיל על השולחן. כמו בחדר הראשון, המסובים היו מצידים בכפות ארוכות ידית. אבל כאן בחדר הזה, היו האנשים נראים מרוצים מאוד, ודשנים ומחייכים. ישובים בנחת ואף משוחחים ביניהם. הרב לא הבין. הכיצד?!

"זה פשוט מחייב כישורים מסוימים", אמר לו מלאך האלוהים. "אתה מבין, בחדר הזה, למדו האנשים להאכיל זה את זה".

וזהו כל הסיפור של גן-העדן, על משמעותו.

חשבתי לי לעצמי, אולי כך נראה היה החלום על ה"קיבוץ", כאשר חזו אותו המייסדים, ואותו רצו להגשים, והיה, ונגמר. ו.....אולי יחזור וישב החלום ויתגשם על-ידי צעירים אחרים עם חזון ועם עוד משהו ששייך לנתינה, של "לתת שלא על מנת לקבל".

זה ממש לא פשוט ליצור גן-עדן עלי אדמות.

אולי זוהי גם הסיבה שהמציאו את גן העדן של מעלה...

ומעל לכל יש המון מה לקרוא השבוע בדברי. אז קיראו בהנאה, המשיכו לכתוב לנו, וניפגש שוב בעלון הבא.

שבת שלום! ושיהיה טוב לכולנו

שושנה ש

ימי הולדת

22/7	אחינועם סינה
23/7	נעה מעין מיה בן-חנוך ספיר בנדה (נכדה הדר)
24/7	ישי אנגלסברג אברי מרציאנו (נכד גרשמן-דויס) יהושע בלר (נכד טנא)
25/7	ג'ייס אב ליאורה עתיר אלדד קולינס הרי ניר (נכד) קרין עמר
26/7	ויטה מנדדיגורסקי אלברט אליאב גילי קולינס רננה זולטי אלכסנדרה פורסטר (נכדה)
27/7	אנט מעין רועי זיו (נכד אלמן) לי קולינס (נכדה פרימוסט-קולינס)
28/7	יעל נמנוב עוזד צבי איתם (נכד ארנברג)

ימי נישואין

23/7	גלית - מיכה זיו
25/7	סואלן - עמי בן-צבי

מה נשמע

עושה רושם שכתוב בכוכבים שזהו חודש שמתאים לחגיגות:

**** תמר המאירי ובנה בר חזרו מארה"ב**
שם התחתן בשעה טובה וברוב פאר והדר הבן עמית.
תמר ובר הגיעו לנו יורק 10 ימים לפני היום הגדול, טיילו וראו את העיר הגדולה על כל מנעמיה, ואף הכירו את הכלה המיועדת (שלדברי תמר היא מתוקה כדבש.....)
וב 7/7 - הגיעו הלימוזינות, לא פחות, לגן בוטני מרהיב ביופיו שבמרכז אגם ברבורים, שם נערך טקס החתונה.
בר ועמית לבשו חליפות טוקסידו ונעלי לק שחורות.
עמית נשבע אמונים לאשתו והיא ענתה לו בשבועה שהם עצמם ניסחו.
נו - טוף - אח"כ שוב בלימוזינות אל היאכטה שעל הנהר,
שם נערכה הסעודה, הריקודים, והברכות - כל זאת בעוד היאכטה שטה בנהר עד ל"פסל החירות". - ממש חתונה מן האגדות.
מן היאכטה נסע הזוג הטרי לירח הדבש באיים הקריביים ושם גם נפרדה תמר בדמעות תנן מבנה האהוב. (הרי גם האגדות מסתיימות מתישהו.) אנחנו מכאן מאחלים המון המון שנות אושר ועושר לזוג הטרי! מזל טוב, לתמר אילן ובר, לסבתא מיכל, ולכל משפחת המאירי. לחיים!

**** עוד אירוע חגיגי התקיים השבוע -**
מפגש מחזור של בני "דרור" הצעירים. בניצוחה של שרון סוקול, האירוע המרגש נערך בברכת כפר-הנשיא. הגיעו כ-30 חבריה על משפחותיהם.
לאחר כמה דקות של כאב בטן, מחשש שמא כל הארגון היה לשווא, הופיעו ובאו זה אחר זה כל החברה - רק מבוגרים ב-25 שנה. אומרים שהיה מוצלח ביותר.

**** וכמובן כוכבי בר-המצווה! - מזל טוב לכולם ובמיוחד לאלו שחגגו השבוע.** למש' רוזנקרנץ שחגגו בפארק בצוהרי היום (אומרים שדווקא לא היה חם מדי). ולמש' מלינה שחגגו במיזוג שבחדר האוכל.

**** ביום שני השבוע נפתחה כידוע המכבייה ה-16.**
בלהה, כתבנו לענייני ספורט מדווחת ש:

נמרוד פלמה משתתף במכביה!! פרטים ללא ספק נשמע עוד בהמשך.
יונתן-הבן של דורון- הנכד של ריני כהן שהצליח יפה בתחרות בגרמניה משתתף גם הוא במכביה. בהצלחה!
שילו איילון, לעומת זאת, משתתף באליפות העולם ביפן ואין ספק שעוד נשמע על מעלליו שם!

**** התלתונים עסוקים עסוקים:**

בערבנו של יום ד' נערכה שחייה לילית וקריוקי לכל הזמרים הצעירים. הילדים שרו ושרו וגם כשהמנחה רצה להתקפל וללכת, החברה פשוט לא נתנו לו. איזה כיף לשמוע ילדים שרים את שירי ארץ ישראל היפה!!

**** התלתון הבוגר עבר שלושה ימי הישרדות שנערכו ע"י חברת "אטרקטבע".** הם החלו באיזור הבניאס, צעדו בנחל החצבאני, ותוך כדי למדו דברים שחשוב לדעת כדי לשרוד בשטח. אח"כ בנו בעזרת המדריכים פארק חבלים.
בערב אכלו מסביב למדורה אוכל שהתבשל בקדרה שנקראת "פוייקה" - זורקים כל מה שיש לתוך הסיר, מבשלים וזה יוצא טעים טעים טעים
בלילה הגיע תורם של היתושים לאכול.....את הילדים!
למחרת שטו בקיאקים, ובלילה - נו שוב היתושים, וחזרה הביתה עייפים אך מרוצים, והעיקר - יודעים לשרוד!

**** השבוע בתלתון טיפה יותר רגוע:** משחקי טלוויזיה נושאי פרסים. - אך ביום ה' (היום)

שימו לב! ליל רצח - נא לא להיבהל מקולות מפחידיים הבוקעים מן החושר. מקווים שיחזרו כולם
בריאים ושלמים
** ואם אנחנו כבר מדברים אז יש למעין בקשה קטנה:
אם יש למישהו מזגן לתרום או למכור (בזול) לתלתון,
הם ממש ממש יודו לכם.

תודה על תשומת הלב,
שתהיו לי כולכם בריאים ושלמים בגוף ובנפש -

שבת שלום - **מיכל הלוק**.

**חנה מסר
כולנו משתתפים באבלך ובצערך
במות עליך אימך בארה"ב.
לחנה ובני משפחתה
שלא תדעו יותר צער**

לשחיינינו בתחרויות צמרת

נמרוד פלמה
שילה איילון

דרך צליחה!!!

אנחנו כבר נורא נורא גאים בכם

מברכת המערכת בשם כל הגרופיס בבית כפר הנשיא

**עוד חצי פרידה
עוד חצי פרידה**

לכל השואלים בחדר האוכל, והעצרים בחטף על מדרכות הקיבוץ - אז ככה:

ביום חמישי ה-21 ביוני (יום פתיחת החופש הגדול לילדים).
אבא אריק הלך כמנהגו לעבוד ב-6 בבקר - יום רגיל במפעל שנגמר ב-15:30 אחה"צ. לאחר שישן כשעתיים ועסק קצת בעבודות הבית,
- נסע עם חברים מהמשק לחתונת פועל שעבד עמו במפעל.

בדרך דיבר בלהט כהרגלו עם יהודית וקני וויטהם על דברים שכאבו לו
- הסגירה המשמשת ובאה של אגף החמרן,
- פיטורי פועלים מחזור אל מחוץ למפעל וכיצא בזה.
בשעה 19:30 בערך, בעת שאכל מתאבנים של לפני-החופה, או שנחנק בגלל בליעת קציצת-בשר, וכתוצאה קיבל דום-לב, או מה שיותר סביר שקרה
- קיבל דום-לב, וכתוצאה נחנק תוך כדי בליעת הקציצה.
צוות הרפאים ואחיות שהיו בין המוזמנים לחתונה, טיפל בו וביצע פעולות החייאה, אך בעקבות הסתימה בקנה לא הגיע חמצן למוחו במשך דקות ארוכות.

כבר באבחון הראשון בביה"ח זיו בצפת, נאמר לנו שיש חשש לנזק מוחי חמור - וגם שאר המערכות בגוף היו במצב קריטי.
במשך הזמן התייצב מצבו של אבא - פיזית - אבל המוח, כך מראות כל הבדיקות, פסק לדאבוננו מלתפקד.

כיום שוכב האיש האהוב והפעלתן הזה כמו צמח במחלקה הפנימית בצפת, לפני שיפנו אותו למחלקה אחרת אי-שם בעיר.

עיני הכחולות פקוחות והוא אינו רואה, אוזניו קשובות והוא אינו שומע - כמובן גם שאינו מסוגל להוציא מילה מפיו.
למעשה שום דבר אינו פועל אצלו חוץ מהנשימה.

עוד מוקדם לסכם איש כל-כך רב פעלים כאבא שלי. אבל הייתי בכל זאת מגדיר אותו במשפט אחד, כ "איש שתמיד טובת אחרים עמדה לנגד עיניו ואף פעם לא טובתו, או טובת משפחתו".

יותר ויותר פעמים אני מוצא את עצמי מזמזם בעליות ובירידות האינסופיות לצפת, את מילות השיר הנבואי מליל הסדר: "קרוב יום, קרוב יום, אשר הוא לא יום ולא לילה". כך אני חושב על אבא שלי - ביום שאינו יום ובלילה שאינו לילה.

הפרודות והחלקיקים שבראשו, מתרוצצים להם במהירות מטורפת, ללא יכולת להתחבר לכלום. קליפת המוח פגועה ללא תקנה.

אבל נשמתו - כך אני מקווה - מטיילת לה בין נופי ילדותו בוויילס, עם הנבחרת הוולשית לרגבי - עליה הרבה לדבר, במחנות הבונים, וכמובן במדרכות, באספות ובין חברי הקיבוץ.

וכך אני מקווה שנזכור אותו גם בהמשך - איש שהיו לו אוהבים רבים וגם שונאים לא מעטים, אך לו בעצמו היו רק שתי אהבות גדולות ועצומות:
אמא שלי וקיבוץ כפר הנשיא.

שלופה

האולפן שלנו

לחברים שלום

סיימנו בשעה טובה את המחזור השבעים וחמישה (75)! של האולפן.
לאחר עשר שנים, קלטנו שוב קבוצה של עולים צעירים מחבר המדינות.

תחילתו של האולפן היתה מלווה בחששות כבדים מצידנו, כיצד נוכל לתקשר איתם?
איך נוכל לגשר על השוני התרבותי, איך נוכל להתרגש איתם, לצחוק איתם ביחד, לדרוש
מהם דרישות ואפילו לכעוס עליהם - בהעדר שפה משותפת?
קיבלנו את החבורה העליזה הזו כאשר איש מאיתנו אינו דובר רוסית.
בימים הראשונים נעזרנו רבות באולגה אילייב ובאירה (מ"בית ראשון במולדת" שבינתיים עזבה
אותנו עם משפחתה) וכאן המקום להודות לאולגה מקרב לב על העזרה הנפלאה שקיבלנו ממנה,
ולהגיד תודה רבה גדולה גדולה לך, אולגה!

עם חלוף הימים נוכחנו ש"השד אינו נורא כל-כך" ואף גילינו שמילים רבות בהן אנו משתמשים,
מקורן ברוסית (-) תזכורת קצרה למי ששכח: אנשי העליה השניה והשלישית
שהיו מחדשי השפה העברית, עלו לארץ מרוסיה ובנותיה ושפתם היתה מן הסתם - רוסית)
וכך בין המילים המוכרות לנו ולהם, ובין נפנופי ידיים וטלטולי רגליים הצלחנו לצלוח את ים
המבוכות הראשונות ולהפליג לעבר חוף מבטחים כאשר בסופו של האולפן לאה יכלה להכנס לכיתות
ולסקור את תכנית השבוע הקרוב - וכל זה בעברית צחה!

כחלק מתכנית ההוראה באולפן ראינו חובה לעצמנו להיות גם סוכני סוציאליזציה לתרבות ולחברה
הישראלית, ולכן פתחנו את הבוקר בסקירת חדשות (ראש הממשלה נפגש עם...
פיגועים מחבלים נפצעו דולפינרים וסנהדרה... חיילים משחקו כדורגל מכביים חמסין... וגם - שבוע הספר
הרוסי).

המחזור שהסתיים היה משופע בחגים. מסיבת פורים הקיבוצית היתה חוויה אדירה עבור התלמידים.
לקראת פסח ערכנו להם ולאנשי "בית ראשון במולדת"
סדר לימודי מקדים שכלל הסברים על החג ומנהגיו. על יום השואה,
יום הזיכרון וחג העצמאות שמעו רוב התלמידים לראשונה בחייהם ולמדו משהו מתולדותינו בעת
המודרנית.

כידוע לכולם, האולפן "עומד על התורה ועל העבודה".
(את גמילות החסדים נשאיר לעצמנו).

ואנו רוצות להודות לכל החברים שעבדו עם תלמידי האולפן ולומר שאנו יודעות שלמרות שלא תמיד
החבריה הגיעו בזמן לעבודה ולא תמיד עבדו לשביעות הרצון, חשוב לציין שעצם ההעסקה שלהם
בענפים על ידיכם, איפשרה את המשך קיומו של האולפן - ועל כך אנו מודות לכם ומקוות להמשך
שיתוף פעולה פורה עם כולכם.

ומילה אחרונה על הצוות. לאחר כעשר שנים של עבודה משותפת כצוות,
אנו נפרדות עתה משמחה. אותה אנו מאבדות לטובת מועדון הזהב.
אנו מאחלות לך, שמחה, עבודה מעניינת ומרתקת, (לפחות כמו אצלנו!)
והמון תודה על ימים יפים, מרגשים, ובעיקר מעניינים בחברתך,
ובעצם התחלנו כבר להתגעגע.....

ומה בקשר לעתיד?

אנו מקוות שסיכומי המחזור הנוכחי והחלטות הקהילה יאפשרו פתיחת מחזור נוסף בחודש ספטמבר
וברוח זאת אנו פועלות.

צוות האולפן

נזכור את יקירינו

ח' באב תשכ"ח (1968) מר יוסף וולפין
ח' באב תשמ"ז (1987) גב. ג'יין אנגלסברג

הבית של אורי ופנינה

מאז פרוץ השינוי, שנעשה דוקא כי רצו בו צעירי המשק. - תמורה בעד תרומה. לא עברו הרבה מים בירדן, אבל עזבו מטובי בנינו וחברינו. ונותרנו מעטים, עם לא הרבה ממון, לא הרבה תקווה, מעט אמונה, ומאוד מרוששים מבחינה חברתית. והנה עוד שיטת תשלומים רוצה לצאת לדרך, ועוד משפחות מודיעות על עזיבה. עד כאן לא חידשתי מאום.

אני רוצה לדבר על שני חברים טובים משלנו, שיצאו להתאווור לשנת חופש מהקיבוצ. להשתחרר מהלחצים החברתיים, לנשום קצת אווירה אחרת. אורי ופנינה, לא הודיעו על עזיבה, הם לקחו חופש. מה רע בכך? הם חיים על חשבונם, בחוץ. אחרי שנה, הם מבקשים עוד שנה. הקיבוץ מאשר. פעם כשהיינו הרבה חברים, הגבלנו את שנת החופש בשנתיים. הזמנים השתנו, אף אחד לא רוצה לחזור לקיבוץ ואין תור של פונים להצטרף אלינו עד כמה שידוע לי.

ואושר להם המשך חופשה מהקיבוץ. השאלה שאני שואלת היא: למה לא לשמור להם את הבית שלהם? הבית בו גרו וחיו במשך שנים רבות, ולקחו בעול המשק עם כולנו. למה צריך "להעניש" אותם, רק כי היה להם את האומץ לצאת. כי יש בהם את הרוח והרצון, לנסות עוד קצת אוויר בחוץ?

אורי ופנינה, הם חברים טובים, הם חברי משק נאמנים ותורמים לחברה, כמו הטובים שבינינו.

אורי ופנינה בנו להם בית במשך הרבה שנים כאן. עשו גינה, משהו משלהם בשביל עצמם. מבחינתי הבית הזה שייך להם - עד שהם יגידו אחרת. ולא צריך לעשות את המוות סתם בלי שום סיבה טובה לאנשים, ועל אחת כמה וכמה לחברים טובים.

בואו ניתן להם את המעט כבוד שמגיע להם, ולא נמרר להם ולעצמינו את החיים.
אם הנושא יבוא להצבעה.
אני מציעה: להשאיר את הבית לזכותם, כבקשתם, עד תחילת שנת 2002.

שושנה ש.

פרשנות כלכלית

קולין פרימוסט

רשת ביטחון או תקציב משולב (מאמר שני)

מדוע שיטת רשת ביטחון עדיפה?
הרוב הגדול של חברינו "התעייף" מהשיטה הקיבוצית, ולאחר שכבר התנסו בהפרטות וקבלת תמורה לעבודה, היו רוצים להגיע כבר לעצמאות כלכלית רחבה יותר. בנוסף כאשר משך הזמן אובד האמון במוסדות הקיבוצ, ולא חשוב מה כן עושים לטובת הכלל, כאשר אין מספיק כסף לתרופות או לחוגים, פוחת האמון ביכולת הקיבוץ לדאוג לצרכיהם. כמו כן, ישנה דרישה מתמדת לחסוך כסף ע"י צמצום ה"מוסדות" ובמילים פשוטות, החבר רוצה יותר ויותר להחליט בעצמו כיצד להוציא את כספו.

שיטת רשת הביטחון הינה צעד גדול מאוד קדימה בכיוון זה. הפעם ייזקף לחשבון החבר 100% משכרו (או מהפנסיה) ומזה יפריש את המסים, לעומת השיטה הקיימת של קבלת 20% (ובמקרים מסוימים 50%) לכיסו ובעצם משלם מס אחיד של 80%.

מס "פרוגרסיבי" לעומת מס "שוויוני"
ברשת הביטחון, ככל שהחבר מרוויח יותר, הוא משלם יותר מסים, וקצב תשלום המסים עולה עם גובה השכר. כך לשכר נמוך מס של 20% ולשכר גבוה מס של 50%.
בקיבוצים שעברו לשיטה החדשה, מוצאים שכ 10-40% מהחברים משלמים כ-40% מהמס הפרוגרסיבי! נשמע אולי מוזגם, אבל בעצם מתאים מאוד להשקפתנו: שהחבר ירוויח כמה שיוכל ושיתחלק עם הקהילה בפרנסתו באופן פרוגרסיבי. כך נראה יותר הגיוני ויותר צודק, מאשר שכל אחד משלם אותו מס של 80%.

משטר מסים לעומת "תקציב קהילה"
היות וכרגע כל חבר משלם 80% מס, הקופה המשותפת עדיין גדולה ומספקת שירותים רבים, כולל חינוך ובריאות. ועל אף כל מאמציו, קשה מאוד לצמצם תקציבים, היות שקשה מאוד להחליט איזה קיצוץ "צודק" יותר, ועד כמה תוספת זו או אחרת באמת "הכרחית". במשטר של תשלום מסים החבר רואה מייד את יעדי המיסוי ועליו לאשר אותם מחדש כל שנה כולל רמתם. הניסיון של הקיבוצים בשיטה החדשה מלמד על ירידה מתמדת במסים (בעיקר בגלל צמצום המוסדות, כאשר אין עוד צורך של מנגנוני "חלוקה").

שקיפות לעומת ערפול
כל תמורה שהחבר מקבל ממקום עבודתו, נחשב לחלק ממשכורתו ועל כך חל המס הפרוגרסיבי - חד וחלק. היות והמס המוצע אצלנו יהיה כ-40% - 30% (עד לדרגת מקסימום של 50%), אז ההטלה לא "כבדה" לעומת 80% של השיטה הקיימת. נכון שישנו גם "מס מעבר", אבל זהו מס זמני שגורלו להעלם תוך מספר שנים. על החבר לשלם ביטוח לאומי ומס בריאות, אבל יש כאן את היתרון הגדול, שכל מה שבא מעבודתו (או בגין עבודתו בעבר - הפנסיה) מחויב במס לפי מדרגות מס פרוגרסיביות ולפי אותו מפתח של כל אזרחי המדינה.

לפי השיטה הקיימת קיים ערפול לא קטן, כי בנוסף למס הרגיל של 80%, ישנה גם דרגת מס של 50% עבור "משרה שניה", "ימי חופש", "שעות נוספות" - ולפעמים מאוד לא ברור מה באמת "משרה שניה", או "המרת ימי חופש", או "שעות נוספות"

וכן, וישנו הבדל עצום בין שתי דרגות המיסוי. מס של 50% לעומת 80% משאיר אצל החבר פי 2/21 כסף לכיסו.

מס על הטבות עבודה לעומת אי שוויון בהטבות
המס הפרוגרסיבי גם יחול על כל ההטבות מעבודה המופיעות בתלוש בתור "שווי כסף", והכל לפי ההגדרות של מס הכנסה. כך שבתלוש של חבר המקבל "רכב צמוד" ממקום עבודתו יירשם "שווי רכב" (כ-9000 ₪) ועל הסכום הזה חל המיסוי הפרוגרסיבי. חבר זה ישלם מס לקהילה ומצד שני נוסע בחינם ברכב. וכל אלה ללא רכב צמוד ייהנו לפחות מתוספת המיסוי של אלה שיש להם רכב. ובסופו של יום ישלם פחות מס בעצמו כתוצאה מהמיסוי על "הטבות".

אם כל כך טוב, מדוע ישנה התנגדות לשינוי המוצע?
לאחר השתתפות בפורומים רבים שדנו בתוכנית, אני מתרשם בברור שאין התנגדות עקרונית לשינוי, אלא פחד של הרבה חברים, שלא יקבלו יותר נטו ופחד מפני החשיפה להוצאות בריאות וחינוך גבוהות. אי לכך, עוברים שוב על החוברת ומנסים לשפר את המצב של כולנו. אבל כיצד ניתן לחלק אותה עוגה ולתת פרוסות גדולות יותר? כרגע ישנם מספר חברים/ות שעבור 20% תמורה מעדיפים לא לעבוד וכך צמצמו את העוהה. צמצום במנגנון החלוקה של התקציבים ופריסה חדשה של חובות הקהילה תאפשר חלוקה גדולה יותר לכולם.

בעיות ופתרונות מיוחדים
ישנן מספר נקודות שכרגע מצויות בדיון והן עשויות להופיע בגרסה החדשה:
פנסיונרים: העודף לכיסו לעומת השיטה הקיימת אינו גדול מספיק. חייבים לקבוע "תקרה" להוצאות בריאות, שמעליה הקהילה אחראית ולא החברה.
פיצוי על וותק: לקבוע עכשיו מנגנון ברור על שמירת זכויותיו בחלוקה העתידית של נכסי הקיבוץ.
תיקונים לתשתיות הבתים: הגדרה ברורה מה ייפול על החבר ומה על הקהילה.

משפחות מרובות ילדים: מנגנון של עזרה למשפחות אלו, כאשר יש להן הכנסות נמוכות על ידי "עזרה מדורגת".

זיכויים אישיים: כדאי לקבוע שבעתיד, כאשר יהיו יותר משאבים לטובת השיטה, להשלים את המס הפרוגרסיבי על ידי הכנסת "זיכויים אישיים" לחישובי המס, כך שכל חבר יקבל זיכוי של כ-4000 ₪ מהמס, כלומר, אם השכר שלו 4,000 ₪ וישנו מס של 500 ₪, אז לאחר הזיכוי ישלם רק 100 ₪. החבר ששכרו 10,000 ₪ משלם כ-4,000 ₪ ובעתיד זה ירד ל-3,600 ₪.
ברור שזיכויים אישיים מבליטים ומגבירים את האפקט של מס פרוגרסיבי ויעזרו מאוד לאלה ששכרם נמוך/בינוני.

מס מעבר + מס קהילה: מסים אלו עדיין גבוהים אצלנו, גם בגלל גודל המוסדות שלנו וגם כתוצאה מהחזר חובות ע"י הקהילה. כרגע מטפלים בשני הנושאים האלה במאמץ להקטין את המיסוי לכול.

שאתו פרלסון

אנחנו מזמינים אתכם לארוחת ערב במרפסת המקסימה שלנו מול נוף המדהים
ביום ג' 01-07-24 בשעה 1900

והפעם משהו חדש!!

בופה צמחוני עשיר ומגוון, מרקים קרים, מנות עיקריות, פסטות ומבחר סלטים
הכל ב-20 ש"ח לסועד (מנה אחרונה ב-8 ש"ח)
בשיטה "אכול כפי יכולתך"

נא להזמין מקומות (4569)

בתאבון ולהתראות!

רג'י וג'ייסון

ישנו מכתב תודה ממשפחת רוזנקרנק, לכל אלו שעזרו להם, וכל אלו שחגגו איתם את חגיגת בר-
המצווה של הבן.
(היכן המכתב? - א.ד.)

מצורף בעלון: העתק מכתב מתוך האינטרנט:
שלומית עדר ליפשיץ, זכתה במקום ראשון, בכתיבת הסיפור הקצר.
התחרות נערכה ע"י הצ' ספרים כתר.
שלומית זכתה מהם לקבל במשך שנה שלימה כל ספר שיצא בהוצאה זו.
כל הכבוד!!!

(ניתן לראות באתר: <http://go.walla.co.il/keterwinner/> - א.ד.)

בנות צלופחד - במדבר כ"ז

(הדרשה שנשא מיכל דדוש בעליה לתורה של בני המצווה)

כשאלו (איסטון) פני אלי וביקש ממני לשאת דרשה על פרשת בנות צלופחד, בעליה לתורה של בני
המצווה בשבת, היססתי מאד ושאלתי את עצמי מה לי ולדרשה?
מה אגיד, על מה אדבר? במחשבה שנייה חשבתי, כי נשיאת דרשה בנושא בנות צלופחד, הנה
הזדמנות טובה להעביר מסר שאני מאמינה בו מאד.

היום אני עומדת פה כאישה וכחילונית ואני מפנה את המסר בעיקר לילדים הצעירים, מפני שלנו
המבוגרים כבר קשה לשנות מסורות:

ישנן קבוצות שונות של דתיים ומסורתיים, הנוטים לראות את התנ"ך כרכוש הפרטי. אנחנו
החילונים לא מוכנים ולא יודעים להתמודד על זכויותינו.

התנ"ך הוא ספר נפלא ומרתק, ששם את הרי-פוט, צמרמרות וכד' בכיס הקטן. התנ"ך הוא ספר
שגורם להרבה התרגשות ומחשבה. יש בו כמויות של פוליטיקה, אהבה, נסים ואמונה, כדי לעורר
כל קורא להרהר במה שקורה סביבו בימים אלה.

הפרשנות המסורתית מנסה ליפות את סיפורי התנ"ך ולהביא תירוצים שונים למחדלים של הגיבורים,
ולחברם לאמונה ולמצווה.

אנחנו החילונים צריכים להשכיל ולקרב את ילדינו לסיפורי התנ"ך, ללמדם שמחבריו הם אנשים

בשר ודם, וגיבוריו אינם קדושים וטהורים.

כבר בתנ"ך אנו רואים שיש קבוצה - גברים - שנותנים את הטון ועל פיהם ישק דבר. נשים הן לא חשובות, הן רכושן של הבעל. לרוב הנשים הן פאסיביות ודעתן לא נחשבת.

עם זאת יש נשים יוצאות דופן בתנ"ך שקמו ועשו מעשה: בנות לוט, תמר, רות ונעמי, אסתר ועוד..... ובניהן גם חמשת בנות צלופחד: מחלה, נועה, חגלה, מלכה ותרצה.

בנות צלופחד באות לפני משה, אלעזר הכהן וכל העדה ותובעות את הנחלה של אביהן המת, מאחר ולאביהן לא נולד בן.

בזכותן נעשה תקדים משפטי בזכויות הירושה של נשים.

משה הסכים לתת לבנות צלופחד את הנחלה של אביהן, בתנאי שהן יתחתנו עם בני השבט, זאת כדי להבטיח שהנחלה (האדמה) לא תעבור לשבט אחר - (של החתן). בעקבות התביעה של בנות צלופחד יצא חוק חדש. עד עכשיו נחלתו של אדם שמת, ולא היו לו בנים, הייתה חוזרת למשפחתו - לאחיו הבנים. כעת לאדם שמת ולא היו לו בנים - הנחלה הייתה עוברת לבת.

כמה אומץ נדרש מהבנות כדי לבוא לפני משה, אלעזר הכהן ובני העדה ולדרוש את מה שלדעתן מגיע להן, כמה אומץ נדרש ממני כדי לעמוד פה היום מול קהל זה ולשאת את דבריי.

לנו בני האדם קשה מאד לקבל שינויים במסורת: בין אם זו מסורת קיבוצית או מסורת דתית. לפני העלייה לתורה היום היו לא מעט וויכוחים: האם אישה יכולה לעלות לתורה? אנשים רבים גם גברים וגם נשים, לא ראו זאת בעין יפה.

יעקב, בעלי, לא נמצא פה לצדי ולצד בנו בעליה לתורה - ואין זה סתם - הסיבה היא שאישה מעלה לתורה. יעקב לא מסוגל לקבל את הדבר הזה, אחרי שנים של מסורת במשפחתו. עם זאת הוא לא מנע מבנו להגיע הנה היום ולעלות לתורה עם חבריו עפ"י בקשתו - וזאת כבר התקדמות.

היום יותר נשים הופכות אקטיביות, ודורשות את זכויותיהן מהגברים, לקיים את מצוות התנ"ך. בנות רבות עולות לתורה - כמו הבנות שנמצאות פה היום. ובקרוב האוכלוסייה הדתית גם נשים לומדות תורה. כמעט לכל וויכוח המתקיים היום יש תקדים בתנ"ך, וכדאי לנו לחילונים, להכיר היטב את הסיפורים, כדי שנוכל להתמודד ולדרוש את זכויותינו על התנ"ך. אני מאד מודה לכם על ההקשבה.

מיכל דדוש

תודה מיוחדת לשרה ד' שתמכה ועזרה לי.

(והכל קרה בחודש יולי)

קבוצה ראשונה של חברים יוצא את צרפת לכיוון הארץ, בקליפת אגוז ששמה "יגור"	1946
לאחר שנה וחצי של דיונים וערעורים מורכבת רשימת הוותק הראשונה.	1951
חיבור הבתים והצירפים לרשת הביוב - ואפשר סוף-סוף להשתמש בשירותים בבית	1956
חיבור הקיבוצ לרשת החשמל הארצית והדממת הגנרטור שלנו	1961
פתיחת הקיוסק של רודה בשדה התעופה מחניים	1966
הפעלת תאורת רחוב בשבילים	1971
פתיחת ענף חדש - מרינו (גידול צאן לבשר)	1976

1981	בשריפה במטבח נהרסת המחבט ללא נזק נוסף
1986	מתאפשר "חיוג ישיר" מחדרי החברים לכל פינות העולם
1991	מסע הסברה שלנו בתשובה לטענת החברה להגנת הטבע והתקשורת שאנו הורסים את "הירדן ההררי" כדי ליצור חשמל במפעל ההידרו
1996	התחלת השיפוצים והרחבה של "בית יונתן" שנמשכים שנתיים
2000	הפעלת מטבח כשר בכפר הנשיא

נשלף מהארכיון ע"י **יצחק עדר**

"**Digi Divrei**" - Divrei, digital version
<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html>
 User: "khtalk" password: "mansura"

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

"You can bury your head in the sand, just remember your butt is in the air...exposed"